

Nástin vývoje baletního souboru olomouckého divadla v letech 1920–2012

Alice Ondřejková

Zpracování studie bylo umožněno díky účelové podpoře na specifický vysokoškolský výzkum udělené roku 2012 Univerzitě Palackého v Olomouci Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR, a to v rámci projektu Studentské grantové soutěže Interní grantové agentury Univerzity Palackého č. FF_2012_061 – „Soubor baletu profesionálního českého divadla v Olomouci v letech 1920–2000“.

Baletní soubor do roku 1945

Olomoucký baletní soubor prošel v průběhu 20. století mnohými proměnami a v jeho čele stála celá řada vynikajících tanečníků i choreografů. V prvních desetiletích po vzniku samostatného Československa se postupně měnila jeho funkce v rámci divadelního provozu, teprve v druhé polovině 20. století se stal samostatnou uměleckou složkou.¹⁷² Celý vývoj rozděluje mezník v roce 1945. Do té doby byla „práce baletního souboru úzce spojena s operou po stránce dramaturgické i hudební. Jelikož převážná část úkolů navazovala na repertoár opery a operety, omezovala se samostatná umělecká činnost souboru zpravidla na jediný celovečerní balet v roce.“¹⁷³ Aktivní spolupráce na všech titulech operních i operetních a nárazové uvádění samostatných premiér zabraňovalo soustavné-

---

¹⁷² Text je možné charakterizovat jako vstupní studii, která je jen úzkou sondou do dané problematiky a vznikla spolu s databází olomouckého baletu v rámci projektu s názvem *Soubor baletu profesionálního českého divadla v Olomouci v letech 1920–2000* (IGA 43210691 – výstup projektu na www.olomouckybalet.cz), jenž vzešel ze studentské grantové soutěže na Univerzitě Palackého v Olomouci. Studie si klade za cíl nastínit vývoj souboru ve 20. století z dosud získaných archivních materiálů. Navazující projekt Fondu pro podporu vědecké činnosti by měl přinést hlubší znalost problematiky a podrobné studium dochovaných archivních pramenů, na jejichž základě by následně vznikla monografie.

¹⁷³ Kabeláč, Vojtěch – Svetozar, Vitek (red.): *Balet. Olomoucké divadlo v desetiletí 1945–1955*, Olomouc, 1955, s. 29.

mu růstu souboru. Dalo by se říci, že vlastní premiéry se objevovaly spíše náhodně.¹⁷⁴ Až do padesátých let 20. století docházelo také k poměrně rychlému střídání ve vedení baletu. Tehdy se nejednalo ještě o šefa souboru, pouze o baletního mistra, jenž měl na starosti choreografické zpracování tanečních výstupů v operních a operetních představeních, navíc byl sám i sólovým tanečníkem. Zejména na počátku soubor sestával z jednoho až dvou sólových tanečníků, primabaleríny a ještě jedné sólistky. Zbytek ansámblu tvořily tzv. balet girls neboli baletní sbor, který byl složen pouze z tanečnic, jejich počet se pohyboval okolo deseti.¹⁷⁵ Mimo to se do určitých inscenací najímaly elévky.¹⁷⁶ V některých sezónách dokonce v ročenkách figurují pouze dva až tři tanečníci¹⁷⁷ a sbor nebyl vůbec zveřejněn, zřejmě v rámci úsporných opatření jím divadlo ani nedisponovalo. V těchto letech nebyl z pochopitelných důvodů uveden ani žádný samostatný baletní titul.

Co se samotných vystoupení souboru týče, představil se poprvé balet českého profesionálního divadla v Olomouci divákům v operetě *Polská krev* dne 3. září 1920, choreografem tanečních výstupů se stal první olomoucký baletní mistr Václav Fabián.¹⁷⁸ Ovšem za skutečně první premiéru bychom mohli označit až uvedení díla Josefa Bayera *Královna loutek* v jednom večeru spolu se *Zpěvy noci* na hudbu Frederika Chopina dne 19. listopadu 1921, to vše v nastudování již zmíněného Václava Fabiána. Režijně se na inscenaci podílel Vladimír Nechyba, kterého mohli Olomoučané spatřit i v sólových tanečních výstupech.¹⁷⁹ O rok později přišla do olomouckého angažmá také jeho žena – Anna Nechybová (rozená

¹⁷⁴ Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: Drlík, Vojen a kol., *Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Olomouc, 2000, s. 73.

¹⁷⁵ Balet 1931/1932. *Výroční zpráva družstva českého divadla v Olomouci za roky 1930/1931 a 1931/1932*, Olomouc, 1932, s. 45.

¹⁷⁶ Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: Drlík, Vojen a kol., *Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Olomouc, 2000, s. 73.

¹⁷⁷ Jednalo se o léta 1922 až 1926, kdy soubor tvořili manželé Anna a Ladislav Nechybovi. *Olomoucké české divadlo v saisoně 1923/1924*, Olomouc, 1924, s. 18. Též: Balet. *Olomoucké české divadlo v saisoně 1924/1925*, Olomouc, 1925, s. 28.

¹⁷⁸ Václav Fabián (1880–1955) byl nejprve tanečníkem v Národním divadle v Praze (1903–1906), poté baletním mistrem v pražských předměstských scénách (např. Aréna na Smíchově). Po olomouckém angažmá působil jako sólista a baletní mistr ve Vinohradské zpěvohře, kde nastudoval množství tanečních čísel do operetních představení a her se zpěvy, za všechny zmiňme např. Kalmánovu *Bajadéru* (1923), Offenbachova *Orfeje v podsvětí* (1925). Společně se svou manželkou, primabalerínou Karlou Fabiánovou, účinkovali pod názvem *Duo Fabiani*. Poté v letech 1928–1934 zastával Václav Fabián funkci baletního mistra v Tylově divadle v Nuslích. Holeňová, Jana a kol.: *Český taneční slovník: Tanec, balet, pantomima*, Praha, 2001, s. 68.

¹⁷⁹ Vladimír Nechyba (1897–1955) tanečník, baletní mistr a člen olomouckého divadla v letech 1921–1953. Nechyba nepatřil mezi úzce zaměřené umělce, zprvu se prosadil jako tanečník, poté coby baletní mistr, od roku 1928 i jako choreograf, zpěvák, herec, výtvarník a režisér. Po druhé světové válce se stal šéfem operety. V sólových tanečních rolích hostoval také v divadle v Brně. Holeňová, Jana a kol.: *Český taneční slovník: Tanec, balet, pantomima*, Praha, 2001, s. 215.

Krakešová); byla vynikající tanečnicí a ve své době ztvárnila většinu hlavních rolí.¹⁸⁰ Stejně jako její manžel vytvořila množství choreografií k operetním i operním představením.

Baletní soubor v této době čítal pouze pět až devět členů, jeho počet se zvyšoval jen zvolna a podstatný díl pracovní náplně představovala kooperace na operních a operetních titulech.¹⁸¹ Takto nízký stav tanečníků neumožňoval uvedení náročnějších baletů, což byl jeden z důvodů pohostinských vystoupení cizích sólistů i celých souborů. Olomouc tak ve dvacátých letech několikrát navštívila se svými tanečními partnery (Remislavem Remislavským či Andrejem Drozdovem) ruská tanečnice a dlouholetá členka Národního divadla Jelizavetta Nikolská. Olomoucké jeviště hostilo poměrně často i celý baletní soubor Národního divadla.¹⁸²

Na konci druhého desetiletí 20. století převzala po Vladimíru Nechybovi funkci baletního mistra Ella Fuchsová. V olomouckém divadle působila již od roku 1926. Velkou příležitostí, která se jí naskytla v roce 1928, dokázala skvěle využít, když pohotově zastoupila zraněnou Annu Nechybovou; o rok později již vedla soubor. Divadlo ji přijímalo na základě kladných referencí z Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde působila před svým olomouckým angažmá. Nejvýznamnějším počinem v rámci její éry se stalo uvedení pantomimy Vítězslava Nováka *Nikotina*, jež iniciovala a v němž tančila i titulní roli. Pod jejím vedením vyrostl v souboru mladý všestranný sólový tanečník Viktor Jassik,¹⁸³ který se záhy vypracoval v jejího stálého jevištního partnera. V dubnu 1931, v průběhu hostování německé choreografky a primabaleríny Gabriely Dalgrenove-Wernegové, byl Jassik obsazen do role Careviče Ivana ve Stravinského baletu *Pták Ohnivák*, jehož zpracování tisk shodně označil za značně exotické.¹⁸⁴ Bylo to jedno z jeho posledních vystoupení na olomoucké půdě, neboť od září 1931 nastoupili spolu s Ellou Fuchsovou do Národního divadla v Bratislavě.¹⁸⁵

Po odchodu Fuchsové byl baletním mistrem nakrátko zvolen Loris Relský (do roku 1933),¹⁸⁶ do Olomouce se znovu vrátil po druhé světové válce. Se souborem a dětmi z baletní školy nastudoval Nedbalův populární balet *Z pohádky do pohádky* (1931). Poprvé

¹⁸⁰ Anna Krakešová-Nechybová (1896–1958) byla první olomouckou primabalerínou a později baletní mistryní. Po úrazu odešla ze scény. Z rolí zmiňme alespoň Sulamit z *Legendy o Josefovi* (1927). Holeňová, Jana a kol.: *Český taneční slovník: Tanec, balet, pantomima*, Praha, 2001, s. 153.

¹⁸¹ Schmidová, Lidka: *Československý balet*, Praha, 1962, s. 45.

¹⁸² Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: Drlík, Vojen a kol., *Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 73.

¹⁸³ Viktor Jassik (1904–1991) byl výborným tanečníkem s velkými zkušenostmi, prošel řadou českých divadel, v období 1936–1959 vystupoval v zábavních podnikcích doma i v zahraničí. Holeňová, Jana a kol.: *Český taneční slovník: Tanec, balet, pantomima*, Praha, 2001, s. 98.

¹⁸⁴ *Sezona 1930/1931*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1930-1939/> [cit. 28. března 2013].

¹⁸⁵ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 96.

¹⁸⁶ Vlastním jménem Bohumil Tichý (1902–1968) studoval na konzervatoři v Brně a byl angažován v mnoha českých divadlech (Národní divadlo, 1922–1927, poté dva roky v Ostravě, dále šéfem v Českých Budějovicích, 1933–1937). Mezi jeho nejuváděnější tituly patřilo *Labutí jezero* (což inscenoval

došlo i k uvedení *Labutího jezera* (1932) P. I. Čajkovského, jednoho z nejznámějších titulů klasického repertoáru. Za nejefektivnější část inscenace pokládala kritika vstupní číslo, největší úspěchy u publika ovšem slavila primabalerína Marie Chocová v roli Odetty.¹⁸⁷ Relský též vystupoval v titulních mužských rolích, *Labutí jezero* nevyjimaje, zde se objevil po boku své ženy M. Chocové.¹⁸⁸ Divadlo se potýkalo celá dvacátá a třicátá léta s finančními problémy, nedostatky trpěla i složka personální, proto se jednalo po všech stránkách o skromné představení.

Lorise Relského nahradil v roce 1933 ve funkci baletního mistra Josef Judl,¹⁸⁹ ten se proslavil odvážnými akrobatickými čísly ve svých choreografiích. Sám často vystupoval v náročných tanečních scénách s Helenou Gregorovou (náhle zemřela v roce 1934). Mezi její známé role patřily např. Lesní víla v *Pohádce o Honzovi* (1933) nebo Nikotina z Novákova stejnojmenného baletu. Judl na olomouckém jevišti uvedl *Slovanské tance* (1935) Antonína Dvořáka, přímo navazoval na úpravu svého učitele choreografa Achilla Viscusiho z roku 1901. Tato taneční verze byla schválena samotným Dvořákem, děj vykresloval venkovský život v jednotlivých ročních obdobích.¹⁹⁰ Početní stav členů baletního souboru se ve třicátých letech zlepšil, k působivosti představení dopomáhal i mužský sbor (devět členů), který mělo divadlo v této době již k dispozici.¹⁹¹

Judl přijal v roce 1938 angažmá v Plzni. V průběhu válečných událostí následuje v Olomouci období střídání baletních mistrů v poměrně krátkém časovém úseku. Novým sólistou, choreografem a baletním mistrem se tedy stal Jaroslav Häusler.¹⁹² Přivedl s sebou manželku, primabalerínu Liu Häuslerovou (roz. Wagnerovou). Spolu s ní v hlavní roli nastudoval v olomouckém divadle opět *Nikotinu* (1941), v níž se sám obsadil do role

---

také v Olomouci) a *Pan Twardowski*. Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: Drlík, Vojen a kol., *Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 76.

¹⁸⁷ *Sezona 1932/1933*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1930-1939/>, [cit. 28. března 2013].

¹⁸⁸ Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: Drlík, Vojen a kol., *Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 74.

¹⁸⁹ Josef Judl (1904–1967) byl žákem Achilla Viscusiho a jako sólový tanečník prošel řadou angažmá (Plzeň, České Budějovice, Pardubice, Olomouc, Liberec, Ústí nad Labem). Byl pohotovým divadelním choreografem, vytvořil řadu tanečních čísel do oper a operet, „zvláště v Olomouci stavěl do revuí pro sebe a svou partnerku H. Gregorovou náročná varietní čísla“. Holeňová, Jana a kol.: *Český taneční slovník: Tanec, balet, pantomima*, Praha, 2001, s. 128.

¹⁹⁰ *Sezona 1934/1935*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1930-1939/>, [cit. 28. března 2013].

¹⁹¹ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*. Praha, 2008, s. 101. Též Brodská Božena: *Dějiny baletu v Čechách a na Moravě do roku 1945*, Praha, 2006, s. 142. „Provedení bylo všeobecně odsuzováno. Podle divadelních listů nebyl v choreografii žádný národní ráz. Referent Dalibora hovořil o znehodnocení Dvořákovy hudby [...] a svůj referát končil konstatováním, že tak se mohou inscenovat baletní scény pro Carova kurýra, ale nikoli Slovánské tance.“

¹⁹² „[...] jeho olomoucké působení bylo vzhledem k jeho loajalitě k německému vedení kontroverzní.“ Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: *Almanach – Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 76.

Fratera.¹⁹³ Jednalo se o hluboce estetické a psychologicky podložené obrazy, které zcela nahradily mluvené slovo.¹⁹⁴ Krátce ve vedoucím postavení souboru působil Slavibor Jindřich (1941–1943), jenž se souborem uvedl baletní titul *Zlomené srdce* (1943) skladatele Zdeňka Folprechta. Poté, opět na krátkou dobu pouhých dvou sezón, byla ve vedení sólistka Marie Zavadilová, na repertoár souboru se poprvé dostal klasický balet Leo Deliba *Coppelia* (1945).¹⁹⁵

Úroveň souboru v první polovině 20. století přímo úměrně souvisela s finančním, personálním i provozním stavem divadla. Vzhledem k malému počtu členů baletu, častému střídání jednotlivých sólových interpretů i mistrů, blízké návaznosti na práci operního a operetního ansámblu, docházelo k nepravdělným pokusům o inscenování samostatných titulů s proměnlivým úspěchem. Dokladem toho může být také fakt, že v jubilejním roce 1940, kdy české divadlo v Olomouci slavilo dvacet let svého trvání, domácí soubor vůbec nevystoupil. Jeho úlohu převzal brněnský balet, který provedl Dvořákovy *Slovanské tance* v choreografii slavného tanečníka Ivo Váni Psoty.¹⁹⁶ Přesto je nutné ocenit snahu o neustálou konsolidaci i osamostatnění v rámci ostatních souborů divadla.

Přehled baletních mistrů v letech 1920–1945

Baletní mistr	Období	Poznámky
	1920–1921	Baletní mistr nebyl určen, tance studovali Václav Fabián a Vladimír Nechyba.
Václav Fabián	1921–1924	
Vladimír Nechyba	1924–1929	
Ella Fuchsová	1929–1931	
Bohumil Relský	1931–1934	
Josef Judl	1933–1938	
Vladimír Smetana	1936–1939	Choreograf pro operu a operetu.
Jaroslav Häusler	1939–1941	
Slavibor Jindřich	1941–1943	
Marie Zavadilová	1944–1945	

¹⁹³ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*. Praha, 2008, s. 109.

¹⁹⁴ *Sezona 1940/1941*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1940-1949/>, [cit. 28. března 2013].

¹⁹⁵ Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: *Almanach – Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 73.

¹⁹⁶ Schmidová Lidka: *Československý balet*, Praha, 1962, s. 45.

Baletní soubor od roku 1945 po současnost

Období krátce po skončení druhé světové války bylo plné změn a euforie. V této době vzniklo množství kulturních institucí a uměleckých souborů. Týkalo se to i olomouckého divadla, kde po pětadvaceti letech došlo k osamostatnění operetního a poté i baletního souboru v čele s nově delegovaným šéfem baletu. Neznamenalo to však jeho absolutní nezávislost na opeře a operetě, právě naopak, taneční vstupy se staly součástí téměř každé nové inscenace obou souborů hudebního divadla. „Při existenci dvou scén (hlavní budova na Horním náměstí a druhá v Hodolanech) byl nejvytíženějším baletem v republice, navíc neustálá fluktuace tanečníků způsobovala jeho nestálou uměleckou úroveň.“¹⁹⁷ Kromě pohybu v řadách samotných tanečníků docházelo také po celá padesátá léta k častým změnám ve vedení souboru. Tento fakt měl opět dopad na kvalitu jednotlivých inscenací i úroveň a taneční vyspělost. Nadále se objevovaly snahy uvádět alespoň jednu baletní premiéru v sezoně, ne vždy se to z výše uvedených důvodů podařilo. Profesionálně nastudovaných titulů bylo zastoupeno v repertoáru málo a v letech 1946, 1947 a 1952 dokonce žádné vlastní baletní představení soubor neinscenoval. Zásadní změny přinesla teprve druhá polovina 20. století, kdy počínaje Josefem Škodou v čele souboru stanuli vynikající choreografové,¹⁹⁸ kteří se snažili dosáhnout skutečně vysoké profesionální úrovně tanečníků a vhodnou dramaturgií olomoucký balet pozvedli mezi uznávaná tělesa v republice.¹⁹⁹

¹⁹⁷ Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: Almanach – *Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 73.

¹⁹⁸ Josef Škoda (1921–2010) byl žákem Joe Jenčíka a absolventem Bublovy baletní školy. Působil krátce v Národním divadle a následně v brněnském divadle, kde dosáhl vynikajících výsledků – sólové role v baletech *Petruška* či *Labutí jezero*. Z Brna přešel do Opavy, kde založil baletní soubor a v sezoně 1945/1946 byl jeho prvním šéfem. V sezoně 1946/1947 působil v baletu v Liberci, 1947/1948 opět následovalo Brno, kde pro změnu zazářil jako sólový tanečník. V letech 1948–1951 zaujal post šéfa Divadla J. K. Tyla v Plzni, kde stál u zrodu tamního baletního souboru. Jeho velmi ceněnou plzeňskou premiéru představuje balet Oskara Nedbala *Pohádka o Honzovi*. Škodovo tříleté působení v Plzni bylo úspěšné (1950 oceněn v Divadelní žatvě za balet *Filosofská historie* od Zdeňka Vostřáka) a velmi plodné. Kromě pěti baletních premiér spolupracoval na řadě oper, operet a činohr. Nejdelším působištěm se mu stala v letech 1959–1977 olomoucká scéna, která byla zároveň i jeho posledním angažmá. Projevil se zde jako choreograf velmi flexibilní a pohotový, inscenoval jak klasické, tak i moderní a současné balety, tvořil choreografie k operetám, operám či dramatům. Velmi výrazně prosazoval české autory a většinu svých inscenací obohacoval o dramatický prvek. Za svého sedmnáctiletého působení v Olomouci se mu podařilo představit publiku celkem devět světových premiér. Olomoucké angažmá bylo tečkou za Škodovou dlouholetou činností. Hasičková, Miriam: *Baletní soubor olomouckého divadla v letech 1959–1977*. Olomouc, Filozofická fakulta Univerzity Palackého, Bakalářská práce, 2011, s. 32–37.

¹⁹⁹ Tamtéž.

Přehled všech dosavadních šéfů baletu po roce 1945

Šéf baletního souboru	Období	Poznámky
Marie Zavadilová	1945	Od 1. 9. 1945 ji vystřídal Loris Relský.
Loris Relský	1945–1949	
Josef Sokol	1949–1950	
František Bernatik	1950–1951	
Ladislav Hunka	1952–1955	
Miloslav Lipinský	1955–1956	
Rudolf Macharovský	1956–1959	
Josef Škoda	1959–1977	Patřil k jedněm z nejvýznamnějších olomouckých šéfů a choreografů.
Karel Jurčík	1977–1985	
Emil Smetana	1985–1987	
Petr Veleta	1987–1990	První absolvent oboru choreografie, který působil v Olomouci.
Viktor Malcev	1990–1991	
Kateřina Pelzerová	1991–1993	
Jiří Sekanina	1993–2010	
Robert Balogh	2010–dosud	

Prvními poválečnými měsíci roku 1945 provedla soubor Marie Zavadilová, navázala tak na své působení v čele baletu z roku 1943. V té době do Olomouce přišli zkušení a technicky vyspělí tanečníci ze Zemského divadla v Brně. Při divadle začala také fungovat baletní škola pro děti. Dne 1. září 1945 byl jmenován novým šéfem baletu Loris Relský, ovšem Zavadilová zůstala v Olomouci i nadále jako sólová tanečnice. Relský ještě roku 1945 uvedl Korsakovu *Šeherezádu* spolu s předním titulem klasického baletního repertoáru *Coppelií* Leo Deliba (1945). Choreograficky se na přípravě inscenace podílela Marie Zavadilová, která vystoupila i v hlavních tanečních rolích. Následující roky byly postíženy snahou o stabilizaci poměrů v souboru. Z tohoto důvodu došlo k další premiéře teprve v roce 1948, kdy měli olomoučtí diváci možnost shlédnout nové nastudování *Labutího jezera*, opět pouze v komorním provedení.²⁰⁰

V roce 1949 nastoupil na post šéfa baletu Josef Sokol, který se zaměřil především na český repertoár a soudobé autory. V Olomouci premiéroval balet *Krysař* (1950) Pavla Bořkovce i *Filosofskou historii* v hudebním zpracování Zbyňka Vostřáka (1950). Absence klasické baletní literatury se v repertoáru souboru jevila záhy jako nežádoucí, proto byl poprvé v historii divadla v Olomouci inscenován Čajkovského *Louskáček* (premiéra 23. dubna 1950). Mezi nejzajímavější momenty baletu patřil druhý obraz jak ucelenos-

²⁰⁰ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 121.

tí pohybového projevu tanečníků, tak barevnými a světelnými efekty.²⁰¹ V progresivní dramaturgii českých novinek pokračoval i choreograf Oldřich František Bernatík, roku 1951 úspěšně scénicky provedl poměrně problematický balet *Viktorka* skladatele Zbyňka Vostřáka a libretisty Jana Reimoseru.²⁰²

V padesátých letech, konkrétně od roku 1952 do roku 1955, stál v čele souboru Ladislav Hunka, poté na jednu sezonu Miloslav Lipinský. V jeho choreografickém zpracování soubor nastudoval balet s názvem *Král Lávro* (1955) Jaroslava Doubravy. Mladý choreograf projevil nesporné nadání v dynamickém ztvárnění akcí vedoucích postav i tanečních komparsů.²⁰³ Vzhledem k tomu, že se nejednalo o celovečerní dílo, byl inscenován spolu s Chačaturjanovou *Maškarádou*. Lipinský během svého krátkého působení velmi aktivně pracoval na zkvalitnění souboru, angažoval mladé pražské tanečníky a kromě již zmiňovaného *Krále Lávro* připravil pro olomoucké obecnstvo další baletní tituly, např. *Spící krasavici* (1955) či Mozartův jediný balet *Les petits riens* (1956).²⁰⁴ Snahou o skutečně profesionální práci a pevnější řád se vyznačovalo vedení choreografa Rudolfa Macharovského,²⁰⁵ jenž do olomouckého angažmá přišel roku 1956 ze slovenského košického divadla. Mezi diváky i vlastními členy souboru se zapsal jako autor přitažlivých tanečních inscenací a pedagog špičkových artistů.

Všeobecný tlak na uvádění sovětských a ruských děl na repertoár divadel byl v baletu vždy tlumen díly Čajkovského, Rimského-Korsakova a dalších ruských skladatelů 19. století, kteří tvořili základní pilíř baletního repertoáru. „Až devět let po únoru 1948 uvedl soubor premiéru baletu Arama Chačaturjana *Gajané*, jenž se odehrával v prostředí kolektivizace sovětských kolchozů.“²⁰⁶ I přes takový námět měla premiéra nevídaný úspěch, pochvalné výroky směřovaly především k výkonu hlavních představitelů (Eva Beranová-Gabajová, Rudolf Macharovský a Ladislav Tajovský).²⁰⁷ Velký podíl na úspěchu

²⁰¹ Louskáček 23. 4. 1950, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1950-1959/>, [cit. 28. března 2013].

²⁰² Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: Almanach – *Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 74.

²⁰³ *Král Lávro* 6. 4. 1955, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1950-1959/>, [cit. 28. března 2013].

²⁰⁴ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 135.

²⁰⁵ Rudolf Macharovský (1909–1978) prošel řadou pražských divadel, například Divadlo komiků, Malá i Velká opereta, Rokoko, Tylovo divadlo v Nuslicích, Švandovo divadlo, Aréna Smíchov. Patřil k předním baletním osobnostem poválečné éry. Všestranně vyspělý tanečník, vynikající partner a nápaditý choreograf. Založil baletní soubor v Liberci v sezoně 1945–1946. Jako choreograf spolupracoval na desítkách operetních, operních, revuálních titulů a více jak padesáti filmech. Některé z jeho dvaceti dvou baletních inscenací představovaly ve své době vrcholné inscenační počiny, např. *Gajané* (1957), *Plameny Paříže* (1952) či *Bachčisarajská fontána* (1953). V roce 1933 založil v Praze vlastní školu a vychoval řadu špičkových artistů i tanečníků. Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: Almanach – *Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 76. Též: Holeňová, Jana a kol., *Český taneční slovník: Tanec, balet, pantomima*, Praha, 2001, s. 128.

²⁰⁶ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 139.

²⁰⁷ Schmidová Lidka: *Československý balet*, Praha, 1962, s. 46.

nesl i choreograf Rudolf Macharovský, neboť v baletu provedl změny a tím dodal poněkud schematickému libretu dramatický spád. O rok později, tj. 1958, zazněla v olomouckém divadle hudba instrumentální suity *Šeherezáda* Rimského-Korsakova opět ve zpracování Rudolfa Macharovského. Druhou polovinu večera vyplnil Stravinského balet *Petruška*. Tyto dvě inscenace posunuly technické i interpretační možnosti souboru, přičemž Macharovský velmi dobře odlišil exotický půvab *Šeherezády* od lidového, místy vtipně satirického děje *Petrušky*.²⁰⁸ Eva Gabajová, ztvárňující hlavní roli v *Šeherezádě*, odešla koncem roku 1958 spolu s Eduardem Gabajou do angažmá libereckého Divadla F. X. Šaldy. Mezitím se v Olomouci objevili noví talentovaní tanečníci Jiří Bíbrlík a hostující brněnská sólistka Jiřina Šlezingrová.²⁰⁹ Zde se otevírá zcela nová kapitola olomouckého baletu.

Vůbec nejdelší působení v čele olomouckého baletu bylo připísáno tanečníku a choreografovi Josefu Škodovi (1959–1977). Vycházel jak z tzv. Bublovy školy, tak z taneční kariéry pod vedením proslulého Ivo Váni Psoty. Ale jeho choreografické citění se ubíralo vlastní cestou.²¹⁰ V průběhu osmnácti let, kdy stál v čele souboru, jej stabilizoval a dovedl na skutečnou profesionální úroveň. Pravidelně se za jeho éry studovaly až dva tituly v sezoně, a to jak klasického repertoáru, tak díla zcela nová či dosud neuváděná. Významnými členy souboru v té době byli Jiřina Šlezingrová (posléze provdaná Škodová), Eva Jahodová, Jiří Bíbrlík či Jiří Sekanina, taktéž budoucí dlouholetý šéf olomouckého baletu.²¹¹

Roku 1961 zařadil Škoda vůbec poprvé do dramaturgického plánu olomouckého divadla Prokofjevův balet *Romeo a Julie*. Publikum oslnil především, již výše zmiňovaný, Jiří Bíbrlík v roli Romea. Dirigent Pavel Pokorný nastudoval náročný orchestrální part s mimořádným nasazením a představení dirigoval zpaměti.²¹² V následujících letech se soubor k Prokofjevovu dílu neustále vracel, Škoda inscenoval také *Popelku* (1963) či *Kamenný kvítek* (1973). V hlavních rolích se začala pravidelně objevovat Škodova manželka, primabalerína Jiřina Šlezingrová (oceněná za taneční výkony i celoživotní dílo cenou Thalíe roku 2006). Po celou dobu Škodova vedení tančila takřka veškeré sólové role. Mezi nejúspěšnější inscenace v choreografii Josefa Škody bychom mohli zařadit např. taneční představení pod názvem *Paganini* na hudbu Sergeje Rachmaninova a balet *Coppélia* Lea Déliby, s nimiž se olomoucký balet prezentoval na přehlídce Československého baletního umění v Karlových Varech roku 1965. Mezi choreograficky progresivní a dramaturgicky zajímavé tituly patřil balet Farida Jarullina *Šurale* (1961), Geislerův *Pigment* (1962) či

²⁰⁸ *Šeherezáda, Petruška 12. 4. 1958*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1950-1959/>, [cit. 28. března 2013].

²⁰⁹ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 138.

²¹⁰ Hasíková, Miriam: *Baletní soubor olomouckého divadla v letech 1959–1977*. Bakalářská diplomová práce, Olomouc, 2011, 32–37.

²¹¹ Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: *Almanach – Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 75–76.

²¹² *Romeo a Julie 29. 1. 1961*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1960-1969/>, [cit. 29. března 2013].

baletní symfonie *Touha* (1963) olomouckých autorů Václava Koláře a Aloise Rečky.²¹³ Ve svém pozdějším období se Škoda se souborem zaměřoval na studování kratších baletů, v roce 1971 tak Olomoučané mohli spatřit nové dílo Čestmíra Gregora *Ve vteřině života* a jednoaktový balet Gioacchina Rossiniho *Vzpouza hraček*; poté roku 1975 premiéroval další novinku, tentokrát od Karla Horkého *Král Ječmínek*, v roce 1976 to byl *Pierot* Zdeňka Pololánika. Škodovy choreografie byly považovány za záruku umělecké kvality téměř bez ohledu na materiál, který zpracovávaly.²¹⁴ Toto období se stalo pro soubor stěžejním ve vývoji směrem k profesionálnímu tělesu. Jeho nástupce již přebíral technicky zdatné a disciplinované tanečnický.²¹⁵

Karel Jurčík se dostal na post šéfa baletu začátkem sezony 1977 a Škoda zůstal v souboru jako choreograf až do konce roku. Jurčík, původně sólový tanečník z Ostravy, který s choreografií víceméně začínal, vycházel především ze svých vlastních interpretačních zkušeností. Roku 1978 provedl se souborem v Olomouci poprvé Bartókova *Podivuhodného mandarína*. V roli Dívky tohoto expresivně naturalistického opusu se alternovaly Kateřina Pelzerová, budoucí šéfka baletu, a Jana Hanáková,²¹⁶ v roli Mandarína viděli diváci Jiřího Sekaninu a Zdeňka Ryšlinka.²¹⁷ Nebývale zajímavým dramaturgickým počinem se ve složeném baletním večeru stala jevištně impresionistická skladba Clauda Debussyho *Moře* (1982) v Jurčíkově choreografii, pojednávající o vztahu rybáře a dívky a se sólisty Kateřinou Pelzerovou a Jiřím Sekaninou.²¹⁸

Olomoucký sólista Emil Smetana²¹⁹ přijal roku 1985 nabídku na post šéfa baletu, dramaturgii a choreografii jednotlivých inscenací byl však pověřen Robert Balogh.²²⁰ Ten se

²¹³ Vice o Josefu Škodovi práce Hasíkové, Miriam: *Baletní soubor olomouckého divadla v letech 1959–1977*, Olomouc, Filozofická fakulta Univerzity Palackého, Bakalářská práce, 2011, s. 32–37.

²¹⁴ *Šurala 26. 11. 1961*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1960-1969/>, [cit. 29. března 2013].

²¹⁵ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 142.

²¹⁶ Jana Hanáková (* 1945) absolvovala Taneční konzervatoř v Bratislavě a 1964–1993 byla v olomouckém angažmá, od roku 1978 jako sólistka; celý život působila v olomouckém divadle, se kterým příležitostně spolupracuje dodnes. Holeňová, Jana a kol.: *Český taneční slovník: Tanec, balet, pantomima*, Praha, 2001, s. 163.

²¹⁷ *Podivuhodný mandarín 8. 5. 1978*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a1970-1979/>, [cit. 29. března 2013].

²¹⁸ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 143.

²¹⁹ Nositel Ceny ČLF 1975 (Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: *Almanach – Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 76.)

²²⁰ Robert Balogh (* 1960) vystudoval choreografii a režii baletu na VŠMU v Bratislavě. První angažmá získal v letech 1985–1988 jako sólista a choreograf ve Státním divadle Oldřicha Stibora v Olomouci. Současně se podílel na inscenacích Slovenského národního divadla a Národního divadla v Praze. Dále působil v letech 1994–1997 v Plzni, nejdříve jako choreograf a posléze i šéf baletu. Od roku 1998 byl umělcem na volné noze, často vystupoval v zahraničí se svým ambulatorním baletním souborem Balogh – Ballett Prag. V roce 2004 spoluzaložil občanské sdružení Baletní studio při Moravském divadle Olomouc. Celovečerní představení, která s dětmi vytvořil (*Andersen, Broučci*),

výběrem invenčních a temperamentních děl zcela vymykal běžným zažitým konvencím; postmoderní hudební koláže, scény a světla originalitu vystoupení dále umocňovaly.²²¹ Každý inscenační počín ztělesňoval originální scénickou podívanou pro diváka. V tomto směru jakoby částečně navazoval na Josefa Škodu, neboť oba se snažili výběrem titulů i užitých prostředků uchvátit diváka a dát olomouckému baletu moderní tvář. Mezi nejvýznamnější uvedené tituly patřil bezesporu balet podle námětu známé hry Federica Garcii Lorcy *Dům Bernardy Alby* na hudební koláž (1986) či *Pták Ohnivák* Igora Stravinského (1987). Mezi zajímavá představení bychom zařadili i premiéru, kterou uvedlo olomoucké divadlo 9. března 1986. Jednalo se o balet skrývající se pod názvem *Tiina*, jenž vznikl spoluprací litevské skladatelky Lydie Austerové a hostujícího choreografa Ūlo Vilimaa, vyprávějící lidovou estonskou pověst o vlkodlakovi. Titulní role Tiiny se stala životní rolí Kateřiny Pelzerové.²²²

Petr Veleta byl prvním šéfem (1987–1990) a současně profesionálním choreografem na olomoucké scéně, jenž skutečně vystudoval tento obor na HAMU v Praze. Podstatou kvalitní choreografie však není absolvování oboru ve škole, ale skutečný talent, ten měli i mnozí předchozí šéfové souboru, jejichž práce vycházela většinou z vlastní taneční kariéry. V dramaturgii se Veleta zaměřoval na díla z oblasti artificiální hudby, která nebyla původně pro balet určena. Jeho inscenace působily po vizuální stránce sice efektně, diváci však někdy postrádali pevnou dějovou strukturu (Händelova *Hudba k ohňostroji* 1989, Griegovo *Z časů Holbergových* 1989, Beethovenova *VII. Symfonie* 1989, Sukův *Radúz a Mahulena* 1989).²²³

Pouze jedna sezona 1990/1991 byla spojena se jménem Viktora Malceva, od té následující měl olomoucký balet po čtyřiceti šesti letech ve svém čele opět ženu, Kateřinu Pelzerovou, olomouckou rodačku a dlouholetou sólistku. Při volbě titulů vycházela ze svých zkušeností a dobré znalosti souboru i vkusu diváka. Z významných inscenačních počínů zmiňme balet Johna Lanchbéryho dle původní partitury Josepha Ferdinanda Hérolda *Marná opatrnost* (1992) v choreografii hostujícího Jiřího Kyseláka „[...] podle tradiční verze z 19. století, kterou do Československa přenesl bratislavský choreograf Jozef Zajko“.²²⁴ V roce 1992 byla tato inscenace vyhlášena nejlepším celovečerním baletem v Inscenační baletní přehlídce připravené Tanečním sdružením České republiky. Vedení

---

se setkala s obrovským ohlasem u diváků. Od roku 2010 je šéfem baletu v Olomouci. Zúčastnil se řady mezinárodních soutěží, např. v roce 1991 získal 3. místo v Tokiu za povinnou skladbu na část z Ravelova *Smyčcového kvartetu F dur*, nazvanou *Nerozlučné* a za volnou skladbu *Neklidné vidiny*. V roce 1994 udělena zlatá medaile v americkém Jacksonu. V roce 2006 získaly jeho choreografie na Mistrovství světa v Los Angeles zlato a bronz. Opětovný úspěch i v roce 2007, kdy získal na MS v USA za připravené choreografie zlato, stříbro a bronz. Moravské divadlo Olomouc, [online], dostupné z: www.moravskedivadlo.cz/balet/umelci/?s=detail&id=64, [cit. 29. března 2013].

²²¹ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 166.

²²² Holeňová, Jana: „Balet olomouckého divadla“, in: *Almanach – Moravské divadlo Olomouc 1920–2000*, Ostrava, 2000, s. 75.

²²³ Tamtéž.

²²⁴ Štefanides, Jiří a kol.: *Kalendárium dějin divadla v Olomouci (od roku 1479)*, Praha, 2008, s. 194.

baletu se v době nemoci Kateřiny Pelzerové zhostil Jiří Sekanina, který byl po její smrti jmenován novým šéfem.²²⁵

Sekanina přišel do Olomouce z Opavy v roce 1972 a vystupoval ve více než třiceti baletech (*Coppelia*, *Romeo a Julie*, *Pierot*, atd.). K choreografiím inscenací si během svého šéfování zval povětšinou známé umělce a tanečníky. Často zde hostoval brněnský choreograf Jiří Kyselák, který připravil představení *Giselle* (1995), *Hoffmannových povídek* (1996), *Ptáka Ohniváka* nebo *Svěcení jara* (obojí 1999), inscenace *Spící krasavice* (1996) či *Sněhurky a sedmi trpaslíků* B. Pawlowského (1995) se ujal Rus Igor Ostapenko. Roku 1994 inscenovali v Olomouci hosté z Národního divadla v Praze (Marta Drottnerová a její manžel choreograf Jiří Blažek) balet Cesara Pugniho *Notre Dame de Paris*.

V roce České hudby 2004 také balet Moravského divadla věnoval svou premiéru k počtě předního českého skladatele Antonína Dvořáka. Choreograf Robert Balogh zde poprvé jevištně ztvárnil *Novosvětskou symfonii*. V tisku kromě pochvalných recenzí najdeme i zmínky, že se Balogh neubrání patosu a nechal unést silou Dvořákovy hudby.²²⁶

V této době nastoupili do olomouckého divadla tanečníci ze zemí bývalého Sovětského svazu, kteří nejenže markantně zvýšili technickou úroveň souboru, ale přinesli s sebou také odlišnou estetiku tance. Mezi angažovanými jmenujme Viktorii Goluběvovu, Romana Maslakova a Alexeje Voroněžinského, kteří tančili např. Schubertovu *Nedokončenou* či Berliozovu *Fantastickou symfonii* v choreografii Vasilije Medveděva z roku 1991, dále Valerij Globa, Vadim Cepelev, Anna Sčekaljeva aj. Sólisté olomouckého baletu byli v tomto období několikrát zastoupeni v širších nominacích pro udělení Ceny Thálie – Valerij Globa, Ivo Jambor, Lena Iliina. Renáta Mrózková získala na jaře roku 2009 cenu Philip Morris Ballet Flower Award „Poupě baletu“.²²⁷ Lucie Martináková obdržela cenu Za nejlepší ženský taneční výkon sezony a Cenu olomouckého kraje za přínos v oblasti kultury za roli Edith Piaf. V roce 2008 započal svůj nultý ročník také baletní festival Ballet Days Olomouc spojený s taneční soutěží Grand Prix Award, jíž se účastní mladí tanečníci z České republiky a okolních států. Pokračuje s velkým úspěchem a během krátké doby trvání se festivalu podařilo představit Olomouci přední evropské baletní umělce, ve II. ročníku dokonce vystoupili i tanečníci z amerického souboru Dance Works Chicago. Díky Ballet Days dostalo olomoucké publikum jedinečnou možnost k srovnání české a zahraniční baletní produkce a úrovně tanečníků.²²⁸

Od roku 2010 až dosud vede baletní soubor Moravského divadla choreograf Robert Balogh, který spolupracuje s olomouckým divadlem již dlouhá léta a pokračuje ve svých zajímavých dramaturgických výbojích. Mezi nejprogresivnější inscenace posledních let lze zařadit životní příběh surrealistické malířky – *Frida* (2011).²²⁹ Tento taneční večer by

²²⁵ *Baletní studio*, [online], dostupné z: www.baletnistudio.estranky.cz, [cit. 29. března 2013].

²²⁶ IX. Symfonie 30. 4. 2004, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a2000-2012/>, [cit. 29. března 2013].

²²⁷ Olomoucký balet, [online], dostupné z: <http://www.moravskedivadlo.cz/balet/>, [cit. 29. března 2013].

²²⁸ Tamtéž.

²²⁹ Tamtéž.

bylo možné označit za Baloghův experiment, který se stal silným zážitkem pro laickou i odbornou veřejnost. Libreto uchopil inscenační tým epizodicky, ale s návazností, jež dala jevištnímu dílu přirozenou posloupnost a srozumitelnost. Celkový efekt byl znásoben vynikající hudební koláží šesti amerických autorů.

„Účinné završení baletní inscenace bylo pak dosaženo zcela mimořádnou choreografií, jež korespondovala nejen s akcentovanou citovostí námětu, ale i s hektickou moderností 20. století a s jeho poezií podporující civilnost.“²³⁰

Z předešlého výčtu inscenací je patrné, že olomoucký balet prošel v průběhu 20. století dynamickým vývojem. Z malého souboru s nízkým počtem sólových i sborových tanečníků se rozvinul ve zcela profesionální těleso s množstvím vynikajících uměleckých počínů jak na poli choreografie, tak tance.

Databáze všech premiér olomouckého baletu v letech 1920–2012

Datum premiéry	Název baletního představení	Skladatel	Choreograf/ režisér	Poznámky
11. 1. 1920	Štědrovečerní sen	Mořic Anger	František Mach	Hostování tanečního souboru z Přerova vedeného Annou Marií Psotovou! Dirigoval Jaroslav Wilkonski.
8. a 9. 5. 1920	Coppélia	Léo Delibes	František Mach	Hostování tanečního souboru z Přerova vedeného Annou Marií Psotovou! Dirigoval Jaroslav Wilkonski.
3. 9. 1920	Taneční evoluce		Václav Fabián	V tomto představení hrál Vladimír Nechyba – talentovaný tanečník, komik a choreograf, poté dlouholetý člen olomouckého divadla.
19. 11. 1921	Královna loutek	Josef Bayer	Vladimír Nechyba choreografie/ Václav Fabián režie	Historicky první premiéra baletu Českého divadla v Olomouci.
19. 11. 1921	Zpěvy noci	Fryderyk Chopin	Vladimír Nechyba choreografie/ Václav Fabián režie	Historicky první premiéra baletu Českého divadla v Olomouci.

²³⁰ *Frida 18. 3. 2011*, [online], dostupné z: <http://www.olomouckybalet.cz/obsazeni-programy-recenze/a2000-2012/>, [cit. 29. března 2013].

16. 12. 1924	Baletní variace a pas de deux ze slavných baletů			Hostování ruské primabaleríny a choreografky Jelizavetty Nikolské.
25. 12. 1924	Cesta kolem světa		Choreografie Vladimír Nechyba	Zřejmě se jednalo o revuální úpravu hry Jeana Gilberta Cesta kolem světa za čtyřicet dnů s velkým podílem tanečních vstupů.
21. 1. 1927	Legenda o Josefovi	Richard Strauss	Max Semmler	Hostování režiséra Maxe Semmlera a jeho tanečníků – manželka Ammi Schwaningerová vystoupila jako Putifarka a Pierotka a Saša Leontjev jako Josef a Milenec Pierotky. Podílel se i domácí soubor, statisté a orchestr. V roli Sulamit vystoupila domácí primabalerína Anna Nechybová.
21. 1. 1927	Závoj pierotčin	Ernő Dohnány	Max Semmler	S podtitulem taneční horor. Hostování režiséra Maxe Semmlera a jeho tanečníků – manželka Ammi Schwaningerová tančila Pierotku a Saša Leontjev Milence Pierotky.
15. 3. 1928	Zlatník toledský	Jacques Offenbach	Vladimír Nechyba	V rámci této málo známé operety dal Vladimír Nechyba příležitost baletu v pantomimě v 2. jednání. V roli Robusta tančil Josef Mohelský, Eufeminu Anna Nechybová, Dona Fraciosa Viktor Jassik a Figara Otta Strejček.
4. 5. 1928	Kdy a Kde?	Karel Hašler	Vladimír Nechyba	Hudební revue, kde měl opět velkou příležitost baletní soubor. Hašlerovy písně instrumentoval Juraj Viliam Schöffler.
13. 2. 1930	Veselá vdova	Franz Lehár	Vladimír Nechyba	Opereta došla revuální úpravy, významně se na tomto představení podílel také balet, obsahovala i „boston acrobatique“.
26. 4. 1930	Hostování Jelizavety Nikolsky se svým souborem			Spolu s primabalerínou se představil i její nový jevištní partner Andrej Drozdov.
11. 4. 1931	Pták Ohnivák	Igor Stravinskij	Gabriela Dalgrénová-Wernegerová	Choreografii vytvořila hostující německá primabalerína, v hlavní roli Careviče se představil Viktor Jassik.
25. 4. 1931	Nikotina	Vítězslav Novák	Václav Poláček režie	Nikotina byla uvedena v Olomouci na popud primabaleríny a choreografky Elly Fuksové.

25. 12. 1931	Z pohádky do pohádky	Oskar Nedbal	Loris Relský choreografie	Spoluúčinkovaly děti z baletní školy a statisté opery a činohry.
4. 10. 1932	Ztracený syn	Claude Debussy	Loris Relský choreografie	Tento dramatický výjev byl nastudován Adolfem Hellerem ještě s Pucciniho jednoaktovkami Plášť a Gianni Schicchi, ale po dvou reprízách byl stažen z repertoáru.
25. 12. 1932	Labutí Jezero	Petr Iljič Čajkovskij	Loris Relský choreografie	Jednalo se o první a co do počtu tanečníků skromné představení.
25. 12. 1933	Pohádka o Honzovi	Oskar Nedbal	Josef Judl choreografie	Představení bylo doplněno velkým množstvím statistů.
6. 4. 1935	Slovanské tance	Antonín Dvořák	Josef Judl choreografie	Judlova úprava navazovala na první jevištní verzi Achilla Viscusiho, kterou schválil sám A. Dvořák.
6. 5. 1936	Vojna		Saša Machov choreografie	Hostování E. F. Buriana, který uvedl tuto baletní a voicebandovou montáž.
5. 2. 1938	Hry o Marii	Bohuslav Martinů	Vladimír Smetana choreografie	V této inscenaci měl výraznou úlohu balet, choreograf Vladimír Smetana tančil Démona v Sestře Paskalině, Ďábla v Mariken z Nimèque, partnerkou mu byla Olga Janotová.
4. 1. 1941	Nikotina	Vítězslav Novák	Jaroslav Häusler choreografie	
4. 1. 1941	Nosáček	Krešimira Baranovič	Jaroslav Häusler choreografie	Baletní pantomima, kde titulní roli tančil sám choreograf J. Häusler.
1942	Z pohádky do pohádky	Oskar Nedbal	Slavibor Jindřich choreografie	
1. 10. 1943	Zlomené srdce	Zdeněk Folprecht	Slavibor Jindřich choreografie	Scénická symfonie Zlomené srdce byla nastudována společně s jednoaktovkou Václava Kálíka Jarní jitro.
22. 12. 1945	Šeherezáda	Nikolaj Rimskij-Kor-sakov	Bohumil/ Loris Relský choreografie	
22. 12. 1945	Coppélia	Léo Delibes	Marie Zavadilová choreografie	Choreografka tančila také hlavní postavu Svanildy.
24. 1. 1948	Labutí jezero		Bohumil/ Loris Relský choreografie	Velmi komorní a skromné pojetí.
15. 1. 1949	Skříňka hraček	Claude Debussy	Stella Mertová choreografie	

12. 3. 1949	Pan Twardowski	Bohumil/ Loris Relský choreografie		Jediné poválečné uvedení tohoto polského baletu.
10. 6. 1949	Vystoupení koncertní tanečnice Jariny Smolákové	Jiří Berkovec, Antonín Dvořák, Zdeněk Fibich, Bedřich Smetana		Vystoupení se konalo v Redutě, spoluúčinkovala její sestra pěvkyně Svatava Smoláková.
26. 11. 1949	Pohádka o Honzovi		Josef Sokol choreografie	
23. 4. 1950	Louskáček	Petr Iljič Čajkovskij	Josef Sokol	V Krajském oblastním divadle v Olomouci byl poprvé v historii divadla inscenován Čajkovského balet Louskáček.
2. 12. 1950	Krysař Filosofská historie	Pavel Bořkovec Zbyněk Vostřák	Josef Sokol	Šéf olomouckého baletu byl prvním českým choreografem, který se vrátil k významnému českému baletu Krysař.
5. 5. 1951	Z pohádky do pohádky	Josef Sokol	Oskar Nedbal	
27. 10. 1951	Viktorka Karneval	Zbyněk Vostřák Robert Schumann	Oldřich František Bernatík	
9. 5. 1953	Bachčisarajská fontána	Ladislav Hunka	Boris Vladimirovič Asafjev	
13. 3. 1954	Sůl nad zlato	Jan Hanuš	Ladislav Hunka	Československá premiéra.
6. 4. 1955	Král Lávrova Maškaráda	Jaroslav Doubrava Aram Chačaturjan	Miloslav Lipinský	Velkou popularitu v této alegorické pohádce získal Dmitrij Grigorovič jako král Lávrova, Josef Rada jako Kukulín a Jozef Würzler v roli Šaška.
11. 2. 1956	Spící krasavice	Miloslav Lipinský	Petr Iljič Čajkovskij	
15. 4. 1956	Les petit riens	Wolfgang Amadeus Mozart	Miloslav Lipinský	
7. 4. 1957	Gajané	Aram Chačaturjan	Rudolf Macharovský	Choreograf dal schematickému baletu temperamentní a dramatický spád; v hlavní roli tančila Eva Gabajová a Gika alternovali R. Macharovský a L. Tajovský.

7. 11. 1957	Labutí jezero (II. dějství)	Rudolf Macharovský	Petr Iljič Čajkovskij	Hlavním programem večera byla opera Kaščeje nesmrtlený Rímského-Korsakova.
17. 11. 1957	Giselle Italské capriccio	Adolphe Charles Adam Petr Iljič Čajkovskij	Rudolf Macharovský	
12. 4. 1958	Šeherezáda Petruška	Nikolaj Rimskij-Korsakov Igor Stravinskij	Rudolf Macharovský	Nastudování těchto titulů bylo v historii souboru významné pro jejich umělecké ztvárnění a výkony tanečníků.
17. 5. 1959	Komediantská pohádka – O dárci radosti aneb: O zradě věčnosti	Miloš Vacek Jaroslav Mareš (libreto)	Rudolf Macharovský	
7. 11. 1959	Labutí jezero	Petr Iljič Čajkovskij	Josef Škoda	Tato inscenace se později uplatnila při oslavách čtyřicátého výročí otevření olomouckého divadla a k připomenutí čtyřicátého druhého výročí VŘSR.
27. 3. 1960	Sluha dvou pánů	Jarmil Burghauser	Josef Škoda	Kritiky dílo celkově chválily, jak hudbu a choreografii, tak i výkony jednotlivých interpretů. I sám autor označil toto provedení svého baletu za dosud nejlepší inscenaci.
29. 1. 1961	Romeo a Julie	Sergej Prokofjev	Josef Škoda	Ruský balet <i>Romeo a Julie</i> byl na olomoucké scéně uveden ve Škodově nastudování vůbec poprvé. Premiéra nebyla sice perfektní, leč v rámci možností olomouckého baletního souboru dopadla výborně a výkony byly obdivuhodné.
26. 11. 1961	Šurale	Farid Jarullin	Josef Škoda	První československá baletní premiéra Josefa Škody, kterých však bude během jeho dlouhého olomouckého působení ještě několik. Šlezingrová, tehdy ještě jako host, podala oslňující výkon a byla velmi vysoce hodnocena v každé z recenzí.
28. 3. 1962	Pigment	Fritz Geisler	Josef Škoda	Některé recenze dílo velmi kritizovaly s jediným kladem, že „choreografie Josefa Škody převyšuje dílo samo“.

21. 12. 1963	Rhapsody in blue Touha	Georg Gershwin Václav Kolář	Josef Škoda	V poslední fázi práce ovlivnila autory zpráva o letu do vesmíru první kosmonautky Valentiny V. Těreškovové, proto se rozhodli věnovat jí své dílo. (O baletu Rhapsody in Blue nemáme žádné zprávy.)
13. 1. 1963	Popelka	Sergej Prokofjev	Josef Škoda	Inscenaci Josef Škoda nastudoval k dvacátému pátému výročí své divadelní práce. Po premiéře baletu ocenili zástupci Místního národního výboru práci choreografa Škody a předali mu čestné uznání MNV za umělecké práce v československých divadlech.
6. 12. 1964	Louskáček	Petr Iljič Čajkovskij	Josef Škoda	V hlavních rolích byli obsazeni vynikající interpreti Jiřina Šlezingrová a Jiří Bíbrlík.
16. 5. 1965	Paganini Coppelia	Sergej Rachmaninov Leo Delibes	Josef Škoda	Umělecké kvality prokázal především Jiří Chládek, jenž ztvárnil jak titulní roli v <i>Paganinim</i> , tak i hlavní mužský part v <i>Coppélii</i> . S oběma balety se soubor představil na přehlídce v Karlových Varech 20.–25. června 1965 a sklídil zde velké ovace.
3. 4. 1966	Zlatá kačka	Jan Adam Ma- klakiewicz	Josef Škoda	Choreografie byla „ušíťá“ hlavní představitelce na „tělo“, dominovala zde špičková technika a sama Šlezingrová balet přirovnala ke koncepci Labutího jezera. Inspiraci pro choreografii Škoda opět čerpal z polských národních tanců, které v této době pro účely inscenace intenzivně studoval.
2. 4. 1967	Milá sedmi loupežníků Třírohý klobouk	Manuel de Falla	Josef Škoda	Celý balet měl výrazně dramatizující charakter, typický znak Škodova rukopisu. Velmi kladné přijetí baletního večera ze strany diváků Škodu povzbudilo k nastudování dalších kratších inscenací.
24. 3. 1968	Doktor Faust	František Škvor	Josef Škoda	Premiéry se účastnil také samotný skladatel a byl s výkonem baletního souboru velmi spokojen. Za vynikající choreografii baletu obdržel Josef Škoda Cenu Oldřicha Stibora a tímto dílem zároveň završil třicet let své nepřetržité umělecké činnosti.

16. 3. 1969	Pohádka o Honzovi	Oskar Nedbal	Josef Škoda	V roli Honzy podal vynikající výkon Jan Kubín a jako dvojice jeho lživých bratrů tančili již osvědčení sólisté Jiří Bíbrlík a Emil Smetana. Brilantní výkon opět podala Jiřina Šlezingrová jako Královna lesů. Od té doby poslední inscenace baletu, který svého času lámal rekordy, a již téměř vymizel z českých jevišť.
16. 4. 1970	Baletti a 9 Pavouk křížák Hanácké tance	Jan Novák Vladimír Ambros Václav Kolář	Josef Škoda	Na úspěchu baletního večera se podíleli kromě režiséra a uměleckého šéfa baletu Josefa Škody dirigent Zvonimír Skřivan a autor působivé scény Jiří Procházka. Josef Škoda zde potvrdil, že se zpracováním látky ať lyrické, dramatické či folklórní nemá nejmenší problém.
14. 2. 1971	Ve vteřině života Vzpoua hraček	Čestmír Gregor Gioacchino Rossini	Josef Škoda	Jiřině Šafránkové za roli Kateřiny v baletu Ve vteřině života byla udělena Cena Oldřicha Stibora za rok 1971.
20. 2. 1972	Bachčisarajská fontána	Boris Vladimirovič Asafjev	Josef Škoda	Původní dramaturgické plány byly zcela jiné a titul Bachčisarajská fontána byl zvolen až na poslední chvíli (čímž si Škoda také vylepšil svůj špatný kádrový profil). Přestože s Asafjevovým titulem nejdříve nesouhlasil, byl za jeho vynikající nastudování a skvělou premiéru baletu J. Škoda na schůzi divadla veřejně pochválen.
29. 4. 1973	Kamenný kvítek	Sergej Prokofjev	Josef Škoda	Recenze nešetřily chválou všech složek představení a litovaly, že baletní premiéra je pouze jedenkrát za rok. Zdařilá inscenace Kamenného kvítku byla podle nich důstojným příspěvkem k dvacátému výročí úmrtí skladatele.
27. 1. 1974	Z pohádky do pohádky	Oskar Nedbal	Josef Škoda	Množství postav dalo široké taneční možnosti celému souboru, a to v míře mnohonásobně vyšší než bylo u běžně uváděných děl obvyklé. Zejména Jana Hanáková v roli princezny Zlatovlásky skutečně zazářila.

16. 3. 1975	Ječmínek	Karel Horký	Josef Škoda	Ze sólistů zde opět nad ostatní vynikala ve dvojroli Jiřina Šlezingrová. Z dalších tanečníků zaujalo nejen taneční umění Jiřího Sekaniny, Štefana Mikluše a Oldřicha Martinoviče, ale také ostatních členů baletního sboru, kteří prokázali nadprůměrnou úroveň souboru.
6. 4. 1976	Pierot	Zdeněk Pololánik	Josef Škoda	Z baletních interpretů nutno jmenovat zasloužilou umělkyni Jiřinu Šlezingrovou v roli Květinářky a hostujícího Otmara Skopala (syn Šlezingrové, vynikající brněnský tanečník), který ztvárnil pantomimicko-taneční roli Jana Kašpara Debura.
15. 5. 22. 5. 1977	Špalíček	Bohuslav Martinů	Josef Škoda	Balet měl u obecnosti velký ohlas i hodnocení kritiků bylo kladné. K velké škodě divadla byla tato inscenace posledním nastudovaným dílem choreografa a šéfa baletu J. Škody.
8. 5. 1978	Podivuhodný mandarin Carmen	Béla Bartók Šchedrinova úprava opery G. Bizeta	Karel Jurčík	Expresivní titul Bély Bartoka se na olomouckém jevišti objevil vůbec poprvé; v roli Divky zde alternovaly Kateřina Pelzerová a Jana Hanáková, v titulní roli Carmen Eva Jahodová a Jiřina Šafránková.
8. 4. 1979	Sněhurka	Karel Jurčík	Zbyněk Vostřák	Toto představení bylo prohlášeno za ne právě šťastný počín olomoucké scény.
6. 4. 1980	Sněhurka	Zbyněk Vostřák	Karel Jurčík František Preisler	
6. 4. 1980	Šeherezáda	Nikolaj Rimskij-Kor-sakov	Karel Jurčík	
6. 4. 1980	Čarodějná láska	Manuel de Falla	Karel Jurčík	Státní divadlo O. Stibora uvedlo balet při oslavách 60. výročí svého trvání a také v rámci Měsíce čs.-sovětského přátelství a Dnů kultury SSSR.
12. 4. 1981	Coppélia	Leo Délibes	Ulo Vilimaa	Na oplátku za „olomouckou“ inscenaci Její pastorkyňa v tatarské opeře přijel do Olomouce Estonský choreograf tatarského baletu Ulo Vilimaa.
31. 1. 1982	Rapsodie v modrém	George Gerschwin	Karel Jurčík	
31. 1. 1982	Američan v Paříži	George Gerschwin	Karel Jurčík	

31. 1. 1982	Moře	Claude Debussy	Karel Jurčík	Marta Hradilová získala Cenu Oldřicha Stibora za nejlepší výkon v baletu Moře; poprvé byla jevištně ztvárněna impresionistická skladba Clauda Debussyho Moře.
13. 3. 1983	Slovanské tance	Antonín Dvořák	E. Gabzdyl	
11. 3. 1984	Roční doby	Petr Iljič Čajkovskij	Robert Balogh, j.h.	
11. 3. 1984	Romeo a Julie	Petr Iljič Čajkovskij	František Vychodil	
11. 3. 1984	Italské capriccio	Petr Iljič Čajkovskij	Ivan Hurych, j.h.	
3. 3. 1985	Louskáček	Petr Iljič Čajkovskij	František Vychodil	Pavel Pokorný získal Cenu Oldřicha Stibora za velmi hodnotné hudební nastudování baletu Louskáček.
9. 3. 1986	Tiina	Lydie Austerová	Ullo Vilimaa, j.h.	Národní umělec Estonské SSR Ülo Vilimaa nastudoval v kostýmech a na scéně národní umělkyně Meeri Säre v československé premiéře balet Tiina národní umělkyně Estonské SSR Lydie Austerové.
8. 3. 1987	Pták Ohnivák	Igor Stravinskij	Robert Balogh	
8. 3. 1987	Adagietto z 5. symfonie	Gustav Mahler	Robert Balogh	
8. 3. 1987	Čtyři poslední písně	Richard Strauss	Robert Balogh	
8. 3. 1987	Pia fraus	Karel Odstrčil	Pavel Šmok	
6. 3. 1988	Z pohádky do pohádky	Oskar Nedbal	Boris Slovák, j.h.	
30. 4. 1989	Hudba k ohňostroji	Georg Friedrich Händel	Petr Veleta	Jedná se o baletní triptych; choreografické kompozice vznikly na hudbu G. F. Händela – Hudba k ohňostroji, E. Griega – Z časů Holbergových, L. v. Beethovena – VII. symfonie; dirigoval Oldřich Bohuňovský.
30. 4. 1989	Z časů Holbergových	Edvard Hagerup Grieg	Petr Veleta	
30. 4. 1989	VII. symfonie	Ludwig van Beethoven	Petr Veleta	

24. 6. 1990	Svatební košile	Jan Novák	Petr Veleta	
24. 6. 1990	Suita pro smyčcové nástroje	Leoš Janáček	Ivan Hurych, j.h.	
24. 6. 1990	Dvojkonzert pro dva smyčcové	Bohuslav Martinů	Daniel Wiesner, j.h.	
10. 3. 1991	Imaginace – Pokání	Franz Schubert	Vasilij Medveděv, j.h.	Baletní koncert je koncipován jako koláž z děl našich i světových choreografů; v představení vystoupili mladí absolventi z Leningradské státní konzervatoře.
10. 3. 1991	Imaginace – Poznání	Hector Berlioz	Vasilij Medveděv, j.h.	
10. 3. 1991	Imaginace – Pobavení	Jacques Offenbach	Vasilij Medveděv, j.h.	
8. 3. 1992	Marná patrnost	Louis Joseph Ferdinand Hérold John Lanchbery	Jiří Kyselák, j.h.	Baletní soubor získal republikovou cenu za nejlepší kolektivní taneční výkon v baletu Marná opatrnost.
22. 12. 1992	Othello	Jan Hanuš	Jiří Kyselák, j.h.	
3. 4. 1994	Notre Dame de Paris	Caesare Pugni	Marta Drottnerová	Premiéra se konala v době, kdy uplynulo 150 let od Pugniho premiérové realizace Notre Dame de Paris v Londýně; Olomoucký balet zařadil Pugniho dílo do svého repertoáru ještě za života Kateřiny Pelzerové, proto její nenadálý skon znásobil zaujetí baletu pro mistrovské zvládnutí Pugniho baletní poezie.
5. 3. 1995	Giselle	Adolphe Adam	Jiří Kyselák, j.h.	Jiří Kyselák dedikoval v programu tuto inscenaci Giselle bývalé šefce baletu Moravského divadla v Olomouci, nedávno zemřelé Kateřině Pelzerové, jejímž dramaturgickým snem Giselle byla.
12. 4. 1996	Hoffmannovy povídky	Jacques Offenbach	Jiří Kyselák, j.h.	
2. 5. 1997	Don Juan	Václav Kašlík	Jiří Kyselák, j.h.	Don Juan byl uváděn společně se Šeherezádou Nikolaje Rimského-Korsakova.

2. 5. 1997	Šeherezáda	Nikolaj Rimskij-Kor-sakov	Jiří Kyselák, j.h.	
7. 11. 1997	Amulety smrti	Joaquino Rodrigo	Igor Ostapenko	
7. 11. 1997	Dáma s kaméliemi	Giuseppe Verdi	Vasilij Medveděv	
20. 3. 1998	Manon	Jindřich Brabec	Zdeněk Prokeš	
30. 4. 1999	Carmen	Georges Bizet	Robert Balogh, j.h.	
29. 10. 1998	Labutí jezero	Petr Iljič Čajkovskij	Igor Ostapenko	
22. 10. 1999	Dům Bernardy Alby	Albéniz Albinoni	Robert Balogh	
22. 10. 1999	Svěcení jara	Igor Stravinskij	Jiří Kyselák	
31. 3. 2000	Romeo a Julie	Sergej Prokofjev	Robert Balogh, j.h.	
9. 3. 2001	Peer Gynt	Edvard Grieg	Jiří Kyselák	
14. 9. 2001	Čtvero ročních dob	Antonio Vivaldi	Daniel Wiesner	Jedná se o obnovenou premiéru baletního večera Světlo a stín; tehdejší ředitel divadla Daniel Wiesner byl zároveň autorem choreografie, libreta, výtvarníkem scény a režisérem.
14. 9. 2001	Dvojkonzert pro dva smyčcové	Bohuslav Martinů	Daniel Wiesner	
22. 3. 2002	Madame Butterfly	Giacomo Puccini	Robert Balogh	
28. 3. 2003	Edith – vrabčák z předměstí	Petr Malásek	Libor Vaculík	
7. 11. 2003	Don Quijote	Ludwig Minkus	Jiří Kyselák	
30. 4. 2004	Slovanské dvojzpěvy	Antonín Dvořák	Libor Vaculík	Baletní představení uvedeno v rámci Divadelní flóry při příležitosti 100. výročí úmrtí A. Dvořáka.
30. 4. 2004	IX. symfonie „Z Nového světa“	Antonín Dvořák	Robert Balogh	

26. 11. 2004	Amadeus	hudební koláž	Robert Balogh	Hudební koláž sestavil Robert Balogh společně s italským dirigentem Damianem Binettim.
4. 2. 2005	Oněgin	Petr Iljič Čajkovskij	Vasilij Medveděv	
4. 11. 2005	Carmen	Georges Bizet	Robert Balogh, j.h.	
24. 2. 2006	Maškaráda	Aram Chačaturjan	Jiří Kyselák	
26. 1. 2007	Marná opatrnost	Louis Joseph Ferdinand Hérold John Lanchbery	Jiří Kyselák	
30. 11. 2007	Queen	neznámý	Robert Balogh	
30. 11. 2007	The Beatles	nahrávky Beatles	Igor Vejsada	
14. 3. 2008	Giselle	Adolphe Charles Adam	Jiří Kyselák	
28. 11. 2008	Královna Margot	Hector Berlioz	Libor Vaculík, j.h.	
6. 3. 2009	Radúz a Mahulena	Josef Suk (koláž z děl)	Jiří Horák	
13. 11. 2009	Macbeth	Kiril Molčanov	Robert Balogh	Jednalo se o první premiéru tohoto titulu na jevišti olomouckého divadla.
12. 11. 2010	Louskáček	Petr Iljič Čajkovskij	Robert Balogh	
18. 03. 2011	Frida	Elliot Goldenthal, Astor Piazzolla & Gary Burton, Richard Galliano, Arvo Pärt, Benny Goodman, Keith Jarrett	Robert Balogh	
25. 11. 2011	Sen noci svatojánské	Felix Mendelssohn-Bartholdy	Vaculík, Libor j.h.	

28. 01. 2012	Tarzan, král džungle	Robert Balogh	Robert Balogh	Spolupráce olomouckého baletního souboru s Baletním studiem při Moravském divadle.
--------------	----------------------	---------------	---------------	--

A Concise Development of the Ballet Company at the Olomouc Theatre in 1920–2012

Summary

Shortly after the Czech professional theatre in Olomouc was founded, a group of young dancers led by a so-called principal dancer was established in 1920, in addition to the opera and the operetta ensembles. At that time, the group did not constitute an independent ensemble – that came into being only after the World War II. In the beginning, the ballet took part in preparations of opera and operetta performances; only in some seasons, a pure ballet performance was staged. In 1945, the ballet company became independent. It was gradually changed into a fully professional body. Soloists with good technical and artistic qualification came to Olomouc; the company developed, grew, and staged one all-evening ballet performance every year. In the second half of the 20th century, several excellent choreographers worked at the Olomouc theatre; Josef Škoda or Robert Balogh rank among them doubtlessly. A ballet academy began working as a part of the theatre and in 2008, a new festival called Ballet Days Olomouc came into being.

Ein Abriss der Entwicklung des Ballett-Ensembles des Olomoucer Theaters in den Jahren 1920–2012

Zusammenfassung

Schon kurze Zeit nach dem Entstehen des tschechischen professionellen Theaters in Olomouc wurde im Jahre 1920 im Rahmen des Opern- und Operetten-Ensembles eine Gruppe von Tänzern/innen mit einem sogenannten Ballettmeister an der Spitze gebildet. Damals handelte es sich noch nicht um ein selbständiges Ensemble – dieses entstand erst nach dem zweiten Weltkrieg. Zuerst war das Ballett an der Vorbereitung von Opern- und Operettenvorstellungen beteiligt, nur in einigen Spielzeiten kam es auch zur Vorführung eines selbständigen Ballettstückes. Im Jahre 1945 verselbständigte sich das Ensemble und professionalisierte sich allmählich in vollem Umfang. Es kamen Solisten mit guten technischen und künstlerischen Voraussetzungen nach Olomouc, das Ensemble entwickelte sich, wurde größer und brachte jedes Jahr in einer Premiere ein abendfüllendes Ballettprogramm zur Aufführung. In der zweiten Hälfte des 20. Jahrhunderts waren am Olomoucer Theater mehrere exzellente Choreographen tätig, zu denen zum Beispiel Josef Škoda

oder Robert Balogh gehörten. Man gründete am Theater auch eine Ballettschule. Seit dem Jahre 2008 wird hier neuerdings das Tanzfestival Ballet Days Olomouc organisiert.

Keywords

Olomouc; theatre; ballet company; dance; Loris Relský (1902–1968); Josef Škoda (1921–2010); Robert Balogh (1960).

Schlüsselwörter

Olomouc; Theater; Ballett-Ensemble; Tanz; Loris Relský (1902–1968); Josef Škoda (1921–2010); Robert Balogh (1960).